

HAJDÚ Ildikó

A színek és a fametszetek mestere: Kunt Ernő

Az ország távoli pontjáról, Sopronból indulva – ahol 1920. január 26-án megszületett – hosszú utat járt be, míg végül Miskolcon megtalálta új otthonát és kiteljesedett művészete. Érett fejjel, sok tapasztalattal, negyven évesen vágott bele álmai megvalósításába: kizárólag a művészetnek élni, s közben az országot és a világot járva megismerkedni közeli és távoli kultúrákkal, világokkal és színekkel. Új inspirációkat, gondolatokat találni és azokat papíron vagy vásznon megjeleníteni. Számos tárlatot rendezett szülővárosába, Sopronba tett látogatásai során készített képeiből, Tunézia, a Yucatán-félsziget, Peru és Mexikó vidékén tett utazásainak emlékeiből, de több mint harminc éven át minden évben elment Keszthelyre is, a mandulavirágzás idején. Európában megfordult Szlovákiában, Erdélyben, Franciaországban, Spanyolországban, Németországban és Svájcban.

Szülővárosa, gyermekkorra helyszíne olyan élményekkel gazdagította, amely egész életét végigkísérte. Olaj és akvarell-képek sora és számtalan vázlat, tusrajz örökítette meg a belvárost és Sopron környékét. Az elmúlt évszázadokat megidéző épületek, az utcák, közök hangulata mindig visszavárta, -hívta, míg végül 60 éves korában ismét viszontlátta: „Érintetlen zugokból, nyirkos sötétből letűnt idők szóltak hozzám. Magamban hordom az akkori belváros életét: ezer arcot, ezer sorsot. Ha földézem boltíves házunkat, kovácsoltvas ajtógombjait és kilincseit, gyermekként látom ott magam. Körös-körül a tornyokból idehallatszott a harangok, toronyórák ütése...”¹

18 éves korában szakadt el a várostól, s indult útjára, megtalálni önmagát, célját és feladatát az életben. Az Országos Magyar királyi Képzőművészeti Főiskolán Varga Nándor Lajos grafikus művész grafikai osztályába került. Már itt ismeretséget kötött Imre Istvánnal, aki később szintén gyakori résztvevője volt a Miskolci Grafikai Biennáléknak, vagy Tenkács Tiborral, aki később Tokajban telepedett le és vált a helyi művészeti élet meghatározó szereplőjévé. Érdekes egybeesés ugyanakkor, hogy Hering Júlia, Szalay Lajos későbbi felesége is a grafikai osztály hallgatója volt az 1938–39-es tanévben, akárcsak Kunt Ernő.

1943-ban szerezte meg diplomáját, amelyet követően az élet még keletebbre, Borsod megyébe sodorta, s Ózdon telepedett le 1946-ban, ahol a József Attila Gimnáziumban tanári állást kapott. Közél másfél évtizeden át rózta a környék dombos- hegyes tájait, a Sajó-völgyet, az Arló-i-tó környékét, azt a végtelen dombvidéket, amely a festő számára kimeríthetetlen témát nyújt, s közben segítette mindazokat, akik útmutatást kértek tőle a festészethez. Vezetője lett a Znak Károly, Kovács D. József, Lőw József és Nagymenyi András kezdeményezésére 1947-ben életre hívott Kohászati Üzemek „Derkovits” Képzőművészeti Körének, amelynek már indulásakor 20 tagja volt a gyári munkások közül.² A képzőművész társulás az 1950-es

évek elejére már sikeres szakkörnek számított. 1954-ben a Képzőművészeti Szakkörök Országos Kiállításán elért eredményeknek köszönhetően a legjobb vidéki szakkörként tartották nyilván.³

Az egyetemről kikerülve művészetében elsősorban az egyedi grafika és olaj-, illetve gouache-festészet dominált. Bár szívesen ment Ózdra, ez a periódus mégis az útkeresés időszakaként maradt meg benne. Miközben diákokat tanított és a festészet rejtelmeibe avatta azokat a művészet iránt érdeklődő felnőtteket, akik a városban éltek,⁴ folyamatosan a művészet, a művészi kifejezés kérdései foglalkoztatták.

Az 1940-es évekből nagyon kevés munkája maradt fenn. Egyedül a főiskolán készített, és az évkönyvekben megjelent alkotásai őrzik a pályakezdés éveit. A fordulópontot az 1950-es év jelenti, ettől kezdve évről évre egyre több munkát készít, még ha azok jelentős részét vázlatnak is szánja, későbbi festményeihez előképként. Életképei, az új otthona körüli tájat ábrázoló akvarelljei is szinte csak vázlatok. Ahogy az gyakran később készített munkáit is jellemzi, látszanak a ceruzával megrajzolt főbb vonalak, s a színek jelzésértékű foltok mindössze. Mégis magukban hordozzák már azt a jellegzetesen Kunt Ernőre jellemző stílust, amellyel képes volt bátran nyúlni szinte bármilyen témához.

Ettől az időszaktól kezdődően művészeti tevékenységére egyre több időt tudott fordítani. Ösztönzőleg hatott művészetére az 1952-ben a Sárospataki Alkotó Otthonban töltött időszak, majd 1955-től a tokaji művésztelepen töltött nyarak, ahol vele egy időben, 1946-ban kezdett a főiskolai évekből Kunt Ernő által jól ismert Tenkács Tibor festőművész. S még 1955-ben együtt be is mutatkoztak Miskolcon, a Herman Ottó Múzeumban.⁵ S végre lehetősége adódott régi álmának teljesítésére, az utazásra is. 1956-ban egy barátja hívására bejárta a mai Szlovákia területét, északon egészen Zazriváig, majd onnan Nyitrán keresztül Pozsonyig. A későbbi nagy utazónak, aki körbeutazta a világot s egész életében arra vágyott, hogy minél többet láthasson a távoli tájából, ez volt az első külföldi útja.

Ez az évtized a kibontakozás, útkeresés időszaka művészetében. Az 1950-es évek végén az ebben az időszakban készült munkáit a keresés, kísérletezés eredményeinek tekintette.⁶ Az évtized elején készített rézkarcokat, akvarelleket és egyedi grafikákat ceruzával, szénrel, tussal. Felfedezte a festészeti és grafikai technikák káprázatos világát, a színek dinamizmusát, amellyel minden érzelmet ki lehet fejezni, és a metszetek monokróm megjelenésében rejlő hihetetlen feszültséget, azt a tömör nyelvet, amely néhány vonallal is képes mindent elmondani.

Az 1950-es évek elejétől tért vissza ismét a sokszorosított grafikához, amely az anyagi körülmények, a fametszéshez szükséges technikai eszközök hiánya és a művészi kiteljesedés korlátai miatt közel egy évtizedre háttérbe szorult. Ettől kezdve mind gyakrabban vette elő azokat a technikákat, amelyeket a főiskolán, mestereinél tanult. Így készítette el iskolája számára az első színes plakátot (*Plakát az Ózdi József Attília Gimnázium avatásának emlékére, 1950*), valamint a *Vásár után* című fekete-fehér fametszetét.

A fametszet egész életében végigkísérte. Művészetének egyik meghatározó kifejező eszköze volt ez a bonyolult, sok odafigyelést, nagy pontosságot, alaposágot igénylő technika. Lehetőséget teremtett arra, hogy általa megtalálja azt az utat, amellyel megismerhetővé válnak számára a látható felszín helyett a felszín alatti erők.⁷ Már ez az első munkája (*Vásár után*) előre vetítette későbbi úttörő szerepét. Ezzel az alkotásával szerepelt 1958-ban azon a moszkvai, a magyar művészet 1945 és 1958 közötti időszakát reprezentáló kiállításon is, ahol a Miskolci Grafikai Biennálé megalapításában meghatározó szereppel bíró művészek közül szintén ott volt Csohány Kálmán, Raszler Károly, Imre István, Kass János, Würtz Ádám, s az ekkor már

Miskolcon élő Feledy Gyula, Lukovszky László, Tóth Imre.⁸ E munkája azonban az 1950-es évek elején még hosszú évekig az egyetlen a sorban. A következő lökést ismét a plakátok adják meg, amikor 1957-ben, majd 1958-ban elkészíti az ózdi művészeti körök számára rendezett kiállítások színes fametszet plakátjait.

Ezen utóbbi nemcsak a sokszorosított grafikához való visszatérés miatt volt különösen fontos év Kunt Ernő számára. 1958-ban nyílik először lehetősége arra, hogy egyéni kiállításon mutassa be munkáit. Ekkor még csak festményeivel jelenik meg az érdeklődők előtt Budapesten, a Múcsarnok kiállítási csarnokában, a Fényes Adolf Teremben. Inspiráló erővel hat rá a bemutatkozás, amely ugyanakkor az ismét felfedezett sokszorosított grafikával együtt új utakra vezet. Művészete, élete megnyugszik, s mind több eredményt ér el munkásságában. Ettől kezdve sorra készíti a rézkarcokat és fametszeteket, amelyben végül Miskolcon forrja ki magát.

Argentín
táncos

A nagy fordulatot életében és művészetében az 1960-as év hozza meg. Miskolc városa műtermes lakást ajánl fel Kunt Ernőnek, aki Ózdot és a gimnáziumi oktatást felhagyva, átköltözik és izgalmas, új életbe kezd. Művészetében mind nagyobb szerephez jut a fametszet és a beköltözést követő évben elkészíti első nagy sorozatát, a Giljak balladákat (*Giljak ballada I–V.*), amelyeket az ebben az évben kiadott *A foltoshátú sirály. Giljak népmesék* című könyv inspirált.

Közel egy évtizedre, ha nem is hagyja abba teljesen, de háttérbe szorul művészetében a festészet. A fametszet választ adott számára sok olyan kérdésre, amelyet a festészet nem tudott megválaszolni. Éveken keresztül folyamatosan az a gondolat foglalkoztatta, milyen szerepe van a természet utáni munkának, s vajon hol a határ a teljes kép és a részletek megfigyelése, megfestése között. Mind a színek, mind a megformálás terén végül megfogalmazta: „A természet utáni munka kell, amíg az egyszerre fölfogható lényegét látja az ember. De nem kell a részletek megfigyelése miatt, mert azok zátonyra viszik az addigi jót. [...] A természet után festeni addig kell, amíg az ember megtanulja a mesterség alapjait: a formálást és a színt.⁹⁹ Vagyis a természetben nem kell állvánnyal, festékekkel megpakolva, elemekkel harcolva dolgozni. A természetben átélni kell az élményeket, amelyek végül otthon öltenek testet a festékben és az anyagban. S épp ebben adott számára a fametszet megoldást. Az anyag, technika kötöttségei megkövetelik a lényeg meglátását és annak minden részletet nélkülöző kidolgozásának módját.

Így művészetében bár a témák – mint a csendéletek, virágok – megmaradnak, más anyagban, más technikában öltenek testet, s fenyődeszkákból faragott dúcokon kelnek új életre. Ez a rideg, egyáltalán nem képlékeny anyag nagy kihívást jelent számára: „A színek megkötöttsége, az anyag azonnali ellenállása elszántságra és az adott lehetőségek mérlegelésére kényszerít. Olyan fegyvelmező erők, amelyet végeredményben a festés követel, de ott valósítható meg legnehezebben.”¹⁰ Mégis személyiségéhez nagyon közel áll. Az olaj és akvarellfestés színei átkerülnek a fametszetek világába. S miközben anyagban gondolkodik, színes fametszetek változatos során keresztül használja a színeket, kísérletezik velük, hogy segítségükkel az érzelmeket képpé tudja formálni. Nyomatok során próbálja végig az eltérő színekkel megfestett dúcokból kirajzolódó képek hatását és választja ki végül azt, amely lendületes, mégis harmonikus összhatáson keresztül, leegyszerűsített módon tárja a néző elé mondanivalóját. S e folyamattal mesterévé válik a színes fametszetek készítésének, ahol nagyon gyakran legalább három színt, három dűcot készítve hozza létre képeit.

Már sokszorosított grafikában örökíti meg újabb külföldi útjainak emlékét is. 1962-ben bejárja Németország múzeumait, majd eljut ősszel Svájcba és Franciaországba. Ekkor készíti először rézkarcban (*Erinnerung an einen advent in der Schweiz*), majd színes fametszetben is egyik ismert munkáját, a *Svájci emléket* és *Advent* című képét 1963-ban. S míg ő maga bejárja Európát, munkái eljutnak Luganoba, Tokióba és Ljubljanába (1962), majd a tengerentúlra, Sao Paoloba is.

1963-ban Kunt Ernő is részt vett a Sao Paulo-ban rendezett VII. Színes Fametszet Biennálén, olyan művészekkel együtt, mint Bernáth Aurél, Feledy Gyula, Hincz Gyula, Imre István, Kondor Béla, Lukovszky László, Makrisz Zizi, Raszler Károly és Reich Károly.¹¹ Mindannyian erős szálakkal kötődtek Miskolchoz és az ekkor már jelentős művészeti szerepet betöltő miskolci grafikai műhelyhez. Belőlük formálódott az a közösség, amely aktív életre keltője lett az 1961-ben útjára induló Miskolci Grafikai Biennáléknak.

A művészek barátsága ekkor már hosszú időre tekintett vissza. A második világháborút követően nem sokkal, Miskolcon is az élet kezdett visszatérni a régi medrébe, illetve ezzel együtt újjáformálódni. A politikai változásokkal együtt a helyi művészeti élet is számos átala-

kuláson ment keresztül. Az itt élő idősebb művészgeneráció mellé hamarosan felsorakozott egy olyan fiatalokból álló csoport is, akik Miskolc képzőművészetét új utakon indították el. Maguk köré gyűjtötték az országból mindazon művészeket, akikkel együtt a helyi művészek országosan elismert közösséggé tudtak szerveződni. Megújították a grafikát és a művészet különböző területei között a sokszorosított grafikát az őt megillető helyre emelték.

Kunt Ernő az első perctől kezdve aktív résztvevője lett a miskolci grafikai biennáléknak, szinte nem volt olyan év, ahol ne szerepelt volna fa- és linóleummetszeteivel. Ez a környezet inspirálóan hatott művészetére, s mind jobban kiteljesedett a sokszorosított grafika területén, amelyet 1965-ben ismét a Fényes Adolf Teremben mutatott be a maga teljességében, Budapesten. Kunt Ernő azon kivételes helyi művészek közé tartozott, akik ezekben az évtizedekben kiállíthattak a Múcsarnokban, hiszen rajta kívül mindössze Imreh Zsigmond (1956), Seres János (1968) és Mazsaroff Miklós (1971) mutatkozott be Miskolcra az 1980-as évek végéig.¹² A kiállításon számot vetett eddig elért eredményeivel, az eltelt hat évben alkotott munkáiból nyújtott gazdag válogatással. Életének meghatározó élményei mind ott sorakoztak a falakon: németországi, svájci, franciaországi utazásainak felvillanó emlékei, miskolci pillanatképek, s a keszthelyi mandulavirágzás később oly gyakran feldolgozott témájának első jelenete is.

Az 1960-as évek számára a sokszorosított grafikában való elmélyülést jelentette. Minden évben egyre több fametszetet készített, s olyan új témák jelentek meg művészetében, mint a Nagy-Miskolccá kiépülő, mind jobban fejlődő város (*Épülő Miskolc, 1964; Miskolci betlehemesek, Miskolci motívum, 1965; Miskolci házak, 1966; Diósgyőr, 1967; Építők, 1968*) és annak alapjait jelentő ipar, elsősorban a bányászat. 1965-ben és 1966-ban számtalan képen és színváltozatban dolgozta fel a bányászokat és a csilléseket (*Bányász ábrázolás, Két bányász, Bányász csakánnyal, 1965; Bányász, Csillés 1966*), amelyhez később, az 1970-es évek elején ismét visszatért, s a Biennálékon is bemutatót. Ekkor azonban már olyan, lassan archaikus foglalkozásokat is megjelenített fametszeten, mint a halászok, számtalan változatban feldolgozott témája, a solymászok, vadőrök, mészégetők, vagy épp a híres alföldi betyár, Szabó Bogár Imre alakja (*Bogár Imrét megsíratják, Bogár Imrét megéneklék, 1967*). S mindeközben beutazza Macedóniát, amely újabb élményeket, témákat ad számára és 1969–70-ben az ottani élet lenyomatai, a kecskepásztorok, a számárháton ülő lovas alakjai öltenek számtalan formában alakot grafikáin.

Ebben az időszakban mindeközben már ismét elkezd a festészet felé fordulni, s az 1960-as évek végétől mind több akvarellt és olajfestményt készít, s macedóniai emlékeit már akvarellképeken is feldolgozza. Ekkorra letisztulnak benne a festészet természet utáni festésének, a színek és formák, a részletek szerepének, helyének kérdései. A fametszetek hatására változik festészte, s nem törekszik aprólékos pontossággal rögzíteni az átélt élményeket, hanem ahogy azt még 1962-ben megfogalmazta: „Mostantól kezdve nem festem le a természetet. Nem is törekszem a részletek tárgyi hűségére és megfigyelésére... A természetből a hangulatot, az élményt kell magamon elhatalmasodni hagyni.”¹³

Ezt a technikát választja következő útjainak, az 1970-es évek elején Franciaországban, Spanyolországban, majd 1974-ben Tunéziában tett utazásainak fő kifejezőmódjának. Az utazás során készített számtalan ceruza-, tusrajz és gouache képen életre kelnek átélt élményei s mintegy varázsszönyegen röptetik a nézőt e csodálatos tájakra. Spanyolországban az Alhambra, a torreadorok alakjai, a Marseille-i kikötő a hajókkal akvarell-képeken, míg a francia Alpok, Les Alyscamps, vagy a platánfák, a francia táj tusrajzok sorozatain mesélnek arról a világról, amelyet oly régóta szeretett volna személyesen megélni és látni. S végre ezen első nagyobb külföldi útján láthatta, milyen a tenger, „milyen lehet egy táj, amelyben pálmafák vagy

narancsfák vannak.”¹⁴ S a lángoló pipacsos táj, a kékvízű tengeréből sok kis fehér csónakkal, a fekete ciprusok és olajfák végül ismét a festészet irányába terelték. S lassan nemcsak az akvarell és gouache-képek, de az olajfestmények is a fametszetek helyére kerülnek művészetében. S e technikákkal ábrázolja az 1974-es tunéziai utazásának emlékeit is. Hol a tusrajzok fekete-fehér világa adja vissza számára a legtökéletesebben a tűző nap által perzselte tájat, annak házait, s az ott élő emberek világát, városait, hol az akvarellek vagy épp az erősebb színek létrehozására alkalmas gouache-ok mutatják, miért indult útnak: „A föld fehér. A tenger tintakék. ... A halászkikötő előtti óriási területen tarka tömeg hullámszik. Vásár van. Itt – a tűző napon – az árnyékok világosak és a színek felfokozottak. Ime – ezért jöttem ide!”¹⁵ S az itt szerzett élmények viszik tovább művészetét. Még évekkel később is sorra készülnek a jóval több időt igénybe vevő olajfestmények, ízlelgetve, kóstolgatva a színek és témák által megtalált új utakat, lehetőségeket, amelyek kitárultak előtte.

Ettől kezdve rendszeresen bemutatta életének egy-egy rövidebb-hosszabb időszakának alkotásait, illetve utazásai emlékeit feldolgozó munkáit, szinte minden alkalommal az utolsó kiállítás óta eltelt évek alatt készített alkotásokból válogatva. Hol metszeteiből, hol grafikáiból, festményeiből állított ki mindig egységes, jól átgondolt anyagokat. Egész művészetét, személyiségét a megfontoltság jellemezte. Munkáit „naplóiban” jegyezte le. Ott sorakoznak egymást követve, még a készítés napját is feltüntetve azok az alkotások, amelyeket egymás után készített. Művészetét a legmagasabb fokon művelte, s naplói őrzik, milyen alaposan fogalmazódott meg benne nemcsak a kép, a téma, hanem annak tökéletes kivitelezése is. Sokszorosított grafikáinál a dúcok festése, a színek kikeverésénél az összetevők pontos neve, aránya, majd a festék dúcokra történő felhordása, akárcsak a papíron az egyes dúcok helyének nagyon pontos elhelyezése mind-mind megannyi apró részlet, amelyeket figyelmesen, egymást követve kell megvalósítani. Naplói erről az alaposról, precizitásról vallanak, amelyet ő maga így fogalmazott meg az egyik belső borítón: „Egy tökéletes nyomatot csinálni nem kisebb teljesítmény, mint magát a metszetet...” A lényeg azonban még ennél is több: „Jó legyen a papír, / a dúc / és főleg én / (körültekintő, / nem siető, / megfontolt, / koncentráltó / NYUGODT / nyugodt / nyugodt.”¹⁶

Kunt Ernő sokszorosított grafikában elért eredményeit lényegében nem más, mint ez a letisztult, odafigyelő attitűd alapozta meg, amely egész életét, munkásságát áthatotta, s minden lépését tudatosan átgondolta. Ez a megfontoltság vezette el végül a 60 éves művészt elért eredményeinek, munkásságának végigtekintéséhez is. Az 1980-as években elérkezett a számvetés ideje. Végigtekintette élete állomásait és lassan elbúcsúzott azon helyektől, amelyekből egész életében táplálkozott művészte, amelyhez rendszeresen visszatért, újból és újból feldolgozva a régi és új vázlatokat, a „gyorsíró rajzföljegyzéseket”, amelyeket Sopronban és Keszthelyen készített útjai során.

Még 1952-ben, a Sárospataki Alkotó Otthonban ismerkedett meg Mikus Gyula rajztanár-festőművésszel, akivel egy életre szóló barátságot kötött. Több mint harminc éven keresztül rendszeresen eljárt barátjához Keszthelyre, a mandulafák virágzásának idején. Ahogy Mikus Gyulának örök, kimeríthetetlen témaforrásává vált a Bece-hegy, a környező dombos táj mandulafaival, Kunt Ernő számára is meghatározó élmény lett: „Szélben, sárban, napsütésben, esőben csúszunk-mászunk a szőlőhegyek között. Rajzok, gémberegett ujjakkal. Innét mindent magammal akarok vinni: a tavaszi domboldalt, az útmenti keresztet, a virágzó fát, a Badacsonyt, a Balatont.”¹⁷

Évről évre felkereste a Badacsonyi tájat, s megörökítette ceruza- és tusrajzok, akvarellek, sokszorosított grafikák százain azt a régi hagyományokat még őrző, lassan eltűnő világot,

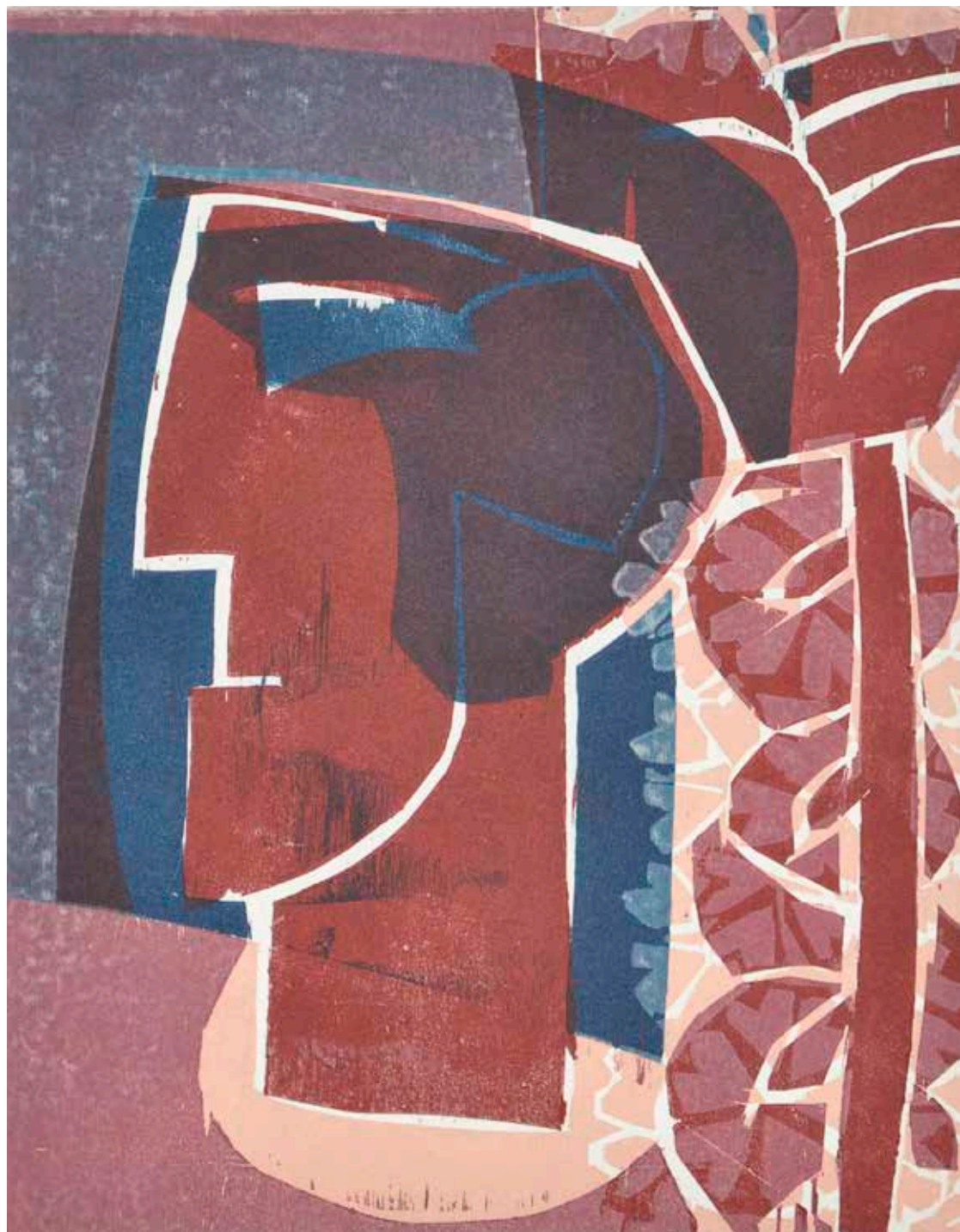

amely annyira vonzotta. Nádvagók, kápolnák és útszéli keresztek, szőlőültetvények és nádte-
tős, tapasztott falú borházak, az utak, dombok, dűlők virágzó fákkal – megragadta ugyanazt az
elmúlást, amelyet hosszú évtizedekkel korábban Sopronban is megtapasztalt, amikor a város
ódon falai közül kiszökhetett az erdők, hegyek, a Fertő-tó és nádas világába. Őrizte magában
a megélt emlékeket, amelyeket időről időre akvarelleken, grafikákon idézett fel. 1988-ban,
Keszthelyen rendezett kiállítással búcsúzott el a tájtól, mindattól, amely addigra a régmúlté,
az enyészeté lett, mint ahogy előtte két évvel Soprontól is elköszönt.

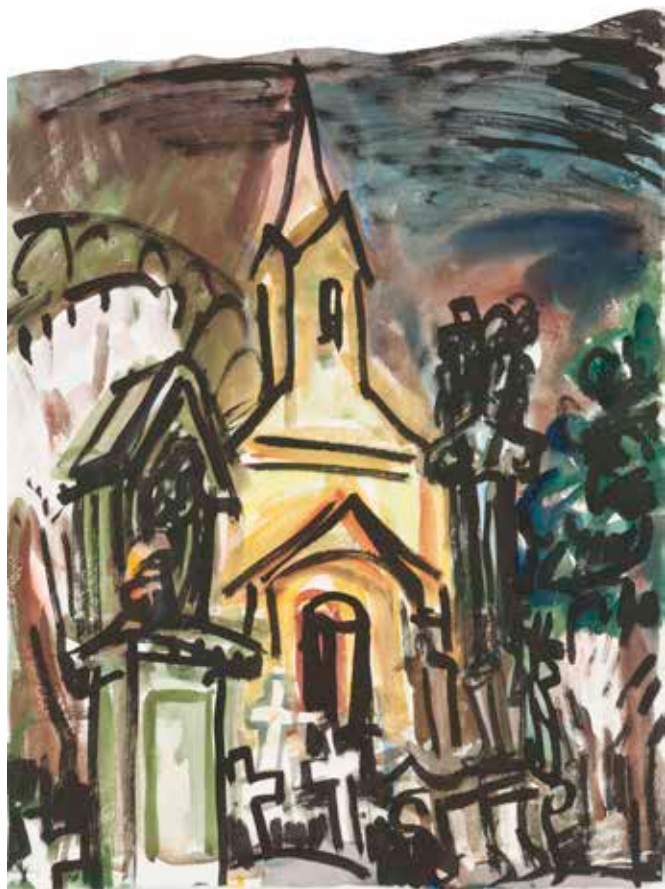
Bár régi kedves emlékeit, mint gyöngyszemeket láncra fűzte és bemutatta, művészete
nem zárult le. Időről időre elővett egy-egy kedves témát s a szokásos alaposággal, pontosság-
gal színek és formák rá jellemző harmóniájában és dinamizmusában dolgozta fel. Miskolcon,
1994. augusztus 5-én hunyt el. Élete végéig aktív, tevékeny művészi életet élt, s elérte azt, amit
művészete kezdetén kitűzött maga elé: „94.01.13. „Adventi csendélet” / Ma született valami:
/ SZÍNNEL ÉPÍTETT SZERKEZET = FESTMÉNY”¹⁸

Jegyzetek

- 1 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő kiállítása. Miskolci Galéria, 1981.
- 2 125 éves az Ózdi Olvasó. http://www.ozdolvaso.hu/content/cont_53a03875c5cbd3.48418078/kronologia.pdf Letöltés: 2016.07.05.
- 3 Uo.
- 4 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő. Budapest, 1958.
- 5 Három borsodi festő. Kiállítás, Herman Ottó Múzeum, Miskolc, 1955.
- 6 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő. Budapest, 1958.
- 7 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő kiállítása. Fényes Adolf Terem. Budapest, 1965.
- 8 Exposition Internationale Des Beaux-Arts. Les Beaux-Arts en Hongrie depuis la libération 1945–1958. Moscou, 1958. Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria, Kunt Ernő-hagyaték (a továbbiakban: Kunt Ernő-hagyaték)
- 9 Napló, 1962. Kunt Ernő-hagyaték. Kiemelés az eredetiben.
- 10 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő kiállítása. Fényes Adolf Terem. Budapest, 1965.
- 11 VII Bienal de Sao Paulo. Sao Paulo, 1963. Kunt Ernő-hagyaték
- 12 A Fényes Adolf Terem kiállításai 1953–1989. http://mucarnok.hu/res/a_fenyes_adolf_terem_kiallitasai_1953-1987.pdf Letöltés: 2016.07.05.
- 13 Napló, 1962. Kunt Ernő-hagyaték
- 14 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő kiállítása. Miskolci Galéria, 1972.
- 15 Katalógus előszó. In: Tűző napon. Kunt Ernő kiállítása. Miskolci Galéria, 1975.
- 16 Napló, 1962. Kunt Ernő-hagyaték
- 17 Katalógus előszó. In: Kunt Ernő kiállítása. Balatoni Múzeum, Keszthely, 1988.
- 18 Napló, 1962. Kunt Ernő-hagyaték

Férfi virágzó ággal

Temető

Balatoni úton

Erdélyi falu a hegyek között

Soproni piac

Dinnyeárus türkémén asszony

Üdvözlet Prilepbe

Csónakos

Korondi részlet

Viadukt

Tavasszal

Templom

Balatoni táj